

Gent | Marc Esteve | Actualitzat el 27/11/2020 a les 11:57

Marc Esteve. Des de Dublín

«A Dublín faig el Liffey (www.liffey.cat), un diari amb notícies d'Irlanda en català»

Irlanda, el país que cau simpàtic a tothom. Jo, de fet, hi vaig arribar de carambola perquè volia anar a Alemanya, a Munic, però una de les moltes empreses on havia enviat el currículum em va dir que sense un bon nivell d'alemany seria difícil de trobar feina, i que a Irlanda cercaven gent que parlés llengües estrangeres. Per curiositat vaig anar al llavors encara força desconegut Google i després d'escriure «jobs ireland» em va aparèixer el Tigre Celta rugint de mala manera. Veient totes les vacants que hi havia, el setembre del 2002 vaig anar dues setmanes a Irlanda a fi de copsar l'ambient i vaig fer un munt d'entrevistes en agències de selecció, fins al punt que vaig decidir de tornar-hi després de passar deu dies a Catalunya arreglant la paperassa. Al cap de dues setmanes ja tenia feina de comptabilitat i era per al mercat francès, per la qual cosa, en la meva primera època a l'illa vaig millorar anglès i francès.

Amb tot, després d'un any i mig, vaig voler canviar d'aires i com que ja feia tres anys que parlava francès cada dia -a Catalunya havia treballat divuit mesos per al mercat francès-, vaig decidir d'anar a... França. Primer vaig anar a Dijon, però després de quatre setmanes vaig veure que allà seria difícil de trobar feina i em vaig donar una segona oportunitat anant a Estrasburg on, tot i un inici difícil, vaig trobar una feina de comptable en una empresa química. A Alsàcia hi vaig estar un any i mig, fins que després de viure tres anys a l'estranger --en dos països diferents-- vaig sentir que era l'hora de tornar a casa. Tanmateix, a Catalunya em vaig trobar amb la realitat d'una zona desenvolupada del sud d'Europa, és a dir, que hi havia feina, però amb salaris baixos, horaris llargs i precarietat.

Així doncs, al cap de sis mesos -abril del 2006- vaig tornar a Irlanda i... aquí continuo. Irlanda és

un país molt anglosaxó, però amb les seves particularitats; en aquest sentit, hi ha una cultura molt "business friendly", que fa que moltes multinacionals hi tinguin la seu europea. Però, per contra, són una mica destralers i fins no fa gaire l'administració pública semblava que vivia en una altra època. És una terra d'oportunitats, on es valora la cultura de l'esforç a l'hora de formar-se; a més, tenint en compte que la Gran Fam de mitjan segle XIX va reduir la població a la meitat -de fet, avui encara no s'ha recuperat-, també valoren molt els estrangers amb formació qualificada, que omplen els forats quan no hi ha prou irlandesos, sigui per manca d'idiomes o de coneixements tècnics. En el meu cas, treball de comptable al sector públic; això sí, després d'haver-me arrossegat per biblioteques i aules d'examen, perquè aquest camp està molt regulat i el meu títol de Ciències Empresarials era paper mullat.

Pel que fa a la gestió del país, la crisi del coronavirus ha demostrat la importància que el poder de decisió sigui a prop dels problemes. Si ho comparo amb altres països, a Irlanda hi he vist un govern que ha actuat força bé. Han pres decisions difícils, com tancar l'economia, però alhora creant un subsidi pandèmic de 350 euros setmanals, que els que van perdre la feina van començar a cobrar només una setmana després. A més, el sentit de la responsabilitat i comunitat dels irlandesos -res a veure amb el sud d'Europa- ha fet que l'impacte no hagi estat tan fort.

Ah, i també hi faig el "Liffey" (www.liffey.cat), un diari amb notícies d'Irlanda en català.

Marc Esteve va viure a Manresa del 1984 al 1993 i ara viu a Dublín, on treballa de comptable.